

[Statsministeren.]

vil bringe beslutningssituationer frem; der vil gøre det ønskeligt for de nordiske regeringer på forhånd at opnå en enighed om et spørgsmål, som de under andre vilkår ikke ville kunne enes om. Vil man nordisk samarbejde, sådan som situationen er i dag, tror jeg, man skal ønske sig EF-medlemskab og ikke søge at hindre det.

Det må virke fuldstændig virkelighedsfjernt, når hr. Auken fremhæver Finland som det land, der skulle give os de nye nordiske muligheder. Vi har dog lige oplevet, hvordan Nórdek er skredet af grunde, som jeg ikke skal gå i enkeltheder med her, men hvor vi ved, at Finlands særlige forhold til Sovjetunionen har spillet en rolle. Jeg tror, at hr. Auken har misforstået hovedlinjerne i det, der ligger bag Finlands udenrigspolitik og udenrigsøkonomipolitik; hvis han virkelig tror, at det er dér, vi skal hente begyndelsen og inspirationen til at prøve at danne et nyt Europa. Jeg nærer en ganske særlig sympati for Finland, men jeg ville ikke misforstå det i den retning, som hr. Auken har gjort det.

Endelig må jeg sige, at hr. Aukens alternativ giver jeg ikke ret meget mere for, end hvad der kan ligge på et meget lille sted. Hr. Auken ved meget godt, at i hans alternativ er der ikke alene nul til landbruget, der er minus til landbruget. Hr. Auken ved udmærket, at i hans alternativ er der ikke bare nul fremskridt til fiskeriet, der er, hvis fiskerikonjunkturerne skifter, minus og alvorlige minusser til dansk fiskeri; og begge dele i fællig er en meget vigtig faktor i dansk økonomi.

Hr. Auken ved også udmærket godt, at for industriens vedkommende forholder det sig sådan, at hvis man er medlem, får man automatisk alle rettigheder i retning af fri eksport, toldfri eksport, restriktionsfri eksport til hele det store europæiske marked. Hvis man ikke er medlem, får man det ikke automatisk og må finde sig i, at der bliver gjort indhug i det. Det er jo den smertelige erfaring, Sverige gør i øjeblikket. Dernæst ved man, og det vi alle, at er man medlem; har man indflydelse på de regler, der gælder for hele industriudviklingen, for den kommende handelspolitiske udvikling; for den kommende u-landsudvikling og for den fremtidige indretning af landbrugsordnin-

ger, fiskeriordninger, valutaordninger. Hvis man ikke er medlem, har man ingen indflydelse.

Jeg synes, at dette forsøg på at stille et alternativ op virker ganske uhyggelig syntetisk; og jeg tror, at vi må anbefale den danske befolkning at vælge den virkelige vare og ikke den syntetiske.

Jeg kan ikke lade være med i dette indlæg, som i hvert fald, medmindre der sker noget særligt, er mit sidste, og som jeg håber bliver et af de sidste, at undre mig en lille smule over, så kort perspektivet er hos de medlemmer herinde, der er fortalere for modstanderne, hvor kort erindringen er. Nu er jeg jo selv blevet så forfærdelig gammel efterhånden, men erindringen fra 1930'erne er jeg dog ikke ene om. Vi har oplevet den store depression, vi har oplevet perioder, hvor i en almindelig dansk provinsby hen på vinteren halvdelen af arbejderne var arbejdsløse. Vi har oplevet perioder, hvor hele erhverv var slået af fattigdom, det mindre landbrug især, men mange, mange andre.

Nu står vi så over for en situation, hvor vi har mulighed for at bygge et europæisk samarbejde op, der ganske vist koster suverænitetsafgivelse på nogle områder, men hvor man har mulighed for i et valutarisk og monetært samarbejde at udvikle fælles konjunkturinstrumenter. Hvis man havde haft dem i 1930'erne, havde man kunnet bekæmpe den store depression. Jeg tør slet ikke bevæge mig ind på, hvor store politiske virkninger det kunne have haft, hvis man havde haft det i 1930'erne. Det havde man ikke. Dengang forsøgte man med en verdensøkonomisk konference, der nærmest var en farce; og som i hvert fald gjorde sig færdig på en måde, der viste dens fuldstændige impotens ganske svarende til Folkeforbundets. Vi kender alle de tragiske virkninger heraf.

Nu står vi ved en ny korsvej. Nu har vi en mulighed for at opbygge et stort europæisk samarbejde om valutapolitik, om konjunkturpolitik, om alle de former for politik, som i sig rummer instrumenterne til at bekæmpe en stor depression. Ingen kan jo vide, hvordan det går her i verden. Jeg ved ikke, om man fra modstandernes side har en så stærk tyrkertro på den kapitalistiske økonomis evige vandring hen ad højkonjunktursens veje, at man totalt udelukker